

Πρεβεζάνικα Χρονικά

No 55-56 (2019)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 55-56 (2019)

Ο ηλίανθος; Χειμωνιάτικη εικόνα;

Βασίλειος Χ. Μπότσιος

doi: [10.12681/prch.28228](https://doi.org/10.12681/prch.28228)

Copyright © 2019, Βασίλειος Χ. Μπότσιος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Μπότσιος Β. Χ. (2019). Ο ηλίανθος; Χειμωνιάτικη εικόνα;. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (55-56), 337–338.
<https://doi.org/10.12681/prch.28228>

Βασίλειος Χ. ΜΠΟΤΣΙΟΣ

Ο ηλίανθος

«Ηλιανθέ μου» τις έλεγε, σαν του 'φερνε
 ψημένο τον ελληνικό σε δίσκο ασημένιο,
 στη θέση του στον καναπέ τον ακουμπούσε,
 κι έπειτα κουλούρι έφτιαχνε τα πόδια της,
 γατούλα θηλυκή κούρνιαζε σιμά στα δικά του.
 «Μόνο μ' εσένα ανθίζω», αποκρινόταν εκείνη.
 Πίσω της ο ήλιος ο απογευματινός,
 να φλογίζει τη διάφανη κουρτίνα,
 κουβαρντάς έμπαινε μες το δωμάτιο,
 άφηνε κείθε και δώθε τα χρυσαφικά του,
 μα τίποτε όπως τις τούφες τις τόσο δεν έλαμπε,
 χρυσές ωσάν τις ξέμπλεκε με τα χοντρά,
 τ' ατίθασα δάκτυλα του.
 «Μόνο μ' εσένα ανθίζω» του ψιθύριζε,
 χαμογελούσε, χαρτογραφούσε στο πρόσωπό του,
 του έρωτα τις αυλακιές, μοσχοβολούσε το δωμάτιο αγάπη.

Μα χάθηκε απρόσμενα η Κλειώ, και τόσο νέα.
 Κι έκτοτε μόνος του έμεινε
 στον καναπέ την ίδια πάντα θέση, πικρός καφές
 οι μέρες του κι η ζάχαρη δεν έπιανε,
 στέρεψε του ήλιου το πηγάδι, ζούσε μέρες
 λειψυδρίας μονότονης, οι λέξεις, μελάνι στο χαρτί
 εκτεθειμένο στη βροχή, σαν πια να μην μπορεί να πει,
 η όποια επιθυμία από νωρίς νικήθηκε απ' άλλες έννοιες,
 στο σαλονάκι, μόνη παρέα του η αλεξιθυμία,
 πάνω και κάτω τη σιλουέτα της να περιφέρει,
 να θέλει να περιγράψει και να μην μπορεί πει
 τι μέλει τώρα τι δεν μέλει.
 Χρόνια και χρόνια πέρασε μέσα στο σαλονάκι αυτό,
 έζησε μέρες μεγάλης αταξίας,
 στα βήματα περπάτησε της εντροπίας.

Τη μέρα της κηδείας του, ξέθαψαν
 της Κλειούς τα κόκαλα, τα τοποθέτησαν σε μαξιλαροθήκη.

Ο τελετάρχης είπε στην κόρη του να ράνει
 πάνω τους κόκκινο κρασί. Κι ήπιαν αυτά,
 κι ήπιαν, κι ήπιαν σαν να 'ταν ζωντανά.
 Είκοσι χρόνια μέσα στα χώματα,
 στης γης μέσα τα μυστικά,
 μέχρι το κόκαλο έφτανε η δίψα τους,
 σαν το μαχαίρι στην καρδιά.
 Κι ύστερα, μ' ύφος επιτακτικό γύρισε στην κοπέλα:
 «ρίξτα στα πόδια του», κι απομακρύνθηκε.
 Κατευθύνθηκε στου καφενείου τις φωνές. Άργησε,
 κι ανυπόμονο το κονιάκ τον περίμενε στο στρογγυλό τραπέζι.
 Μα η κόρη, τα λόγια του δεν άκουσε.
 Πήρε της μάνας τα οστά και με την ίδια φροντίδα
 που η ίδια τη μεγάλωσε, πριν κλείσουν το καπάκι,
 στα χέρια του πατέρα της τα τοποθέτησε,
 ανασηκώνοντάς τα ελαφρά, την έβαλε
 να αναπαύεται στην πατρική την αγκαλιά.
 Στα σαράντα του πατέρα της, πρωί πριν το τρισάγιο,
 ένας ηλίανθος είχε απ' τον τάφο υψωθεί,
 κι ολόρθος, αγέρωχος, έψαχνε την ανατολή.

«Ηλίανθέ μου» της έλεγε, σαν του 'φερνε
 ψημένο τον ελληνικό σε δίσκο ασημένιο.
 Κι ήταν σαν ο αέρας μέσ' απ' τα φύλλα να ψιθύριζε:
 «Μόνο μ' εσένα ανθίζω.
 Θα στέκομαι για πάντα εδώ και θα σε περιμένω».

Χειμωνιάτικη εικόνα

Άστεγος ύπνος σε χαρτόνια κοιμάται.
 Μια σιγαλή βροχή που άρχισε απ' το σούρουπο
 της στάθμης νήματα να ρίχνει,
 λειώνει αθόρυβα τα παγωμένα όνειρά του.

Ζεστά σαλόνια, λαμπαδιασμένες εστίες
 γέλια μικρών παιδιών, προσευχές και προσδοκίες
 ορόσημα αλλοτινών καιρών
 ποταμάκι κυλούν, ρέουν στο πεζοδρόμιο
 στολίδια γίνονται στα γκρίζα, μακριά κι αχτένιστα μαλλιά του.